

34(094-5)
(487-1)

Поштарина плаћена

Год. XII

НОВИ САД 15.-VI. 1932.

Бр. 6

ЗБИРКА
ЗАКОНА
МИНИСТАРСКИХ НАРЕДАБА
И УРЕДАБА
И
ЗБИРКА
ОДЛУКА ВИШИХ СУДОВА
КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

XII
1932

УРЕЂУЈЕ И ИЗДАЈЕ:

Др. НИКОЛА Ј. ИГЊАТОВИЋ
ПРЕТСЕДНИК АПЕЛАЦИОНОГ СУДА У НОВОМ САДУ

Садржај: 25. и 26. Наредба о постављању сталних стручњака у грађ. и крив. стварима. — 27. Наредба о ратном земљишту. — 28. Распис о достављању преписа пресуда винарском надзоришћу. — 29. Наредба о контролисању убележења трг. фирми. — 30. Закон о заштити земљорадника.

Садржај: 67. Доказивање. — 68. Уток у изврш. поступку. — 69. Уток у Гпп. — 70. Уток у изврш. пост. — 71. Дугови оставине. — 72. Нехатно убиство. 73. Жељезничка несрећа. — 74. Бигамија. — 75. Лажно сведочанство. — 76. Укидање заједнице. — 77. Заплена плодоуживања добровољачких земаља. — 78. Казна адвокату.

ШТАМПАРИЈА БРАЋЕ ГРУЛИЋА — НОВИ САД

ПРЕТСЕДНИК АПЕЛАЦИОНОГ СУДА У НОВОМ САДУ

Број Претс. VI. А. 38-1932.

Запажено је, да поједина већа при овом Апелационом суду, решавајући жалбе, поднесене против одлука берзанских судова, не поступају једнообразно, чиме се доводи у опасност правно јединство.

У интересу једнообразног поступања при решавању горњих жалби, а на основу §-а 3. Пословних правила за више судове, одређујем, да у будуће све жалбе прispеле овом Апелационом суду против одлука берзанских судова, без обзира на место дотичног суда, решава III. грађанско призивно веће овог Апелационог суда.

Према томе умољавам г. претседника II. грађ. призивног већа, да учини потребно расподжење, да се све жалбе против одлука берзанских судова, које се налазе код II. грађ. призивног већа, предаду г. Претседнику III. грађ. призивног већа на даљи рад.

Уједно се упућује канцеларија, да у будуће поступи у смислу овог распореда.

Нови Сад, 11. маја 1932 године.

Др. Н. Игњатовић
претседник Апелационог суда
у Новом Саду

Шв. д. сн/323

Надаље, како је ово Посланство изложило у својој вербалној ноти Бр. 14084-1930 од 20 децембра 1930 г. према принципима међународног права, није дозвољено да мађарске државне жељезнице које у погледу међународног права не могу бити одвојене од Мађарске Државе, буду прогоњене судски на другом месту но пред мађарским судовима.

Скрећући пажњу Министарства иностраних послова на горе изложене случајеве, Мађарско посланство било би му нарочито благодарно ако би му изволело доставити резултат његових корака у овом предмету.“

Горе цитирана конвенција публикована је у „Службеним Новинама“ од 25-XII-1929 год. — бр. CXXXVIII.

Предње Вам се доставља ради знања.

Нови Сад, 15 марта 1932 год.

Др. Никола Игњатовић,
Претседник Апелационог суда
у Новом Саду.

25.

Наредба

уг. Краљ. Министра Правде број 7128. из 1897. у
предмету поступка око постављања сталних
стручњака у грађанским стварима.

Пошто се појавио спор око тога питања, како да се у грађанским стварима поставе стални стручњаци, у допуну §§ 51, 52 и 53 сумарних посл. правила наређујем следеће:

Ако се код којег Окружног или Среског суда чешће појављује потреба за давање стручног мишљења из појединих струка знанствености, а у седишту суда станује лице које располаже са одговарајућом спремом и вичношћу у тим струкама: ово се лице — уз свој пристанак — може поставити за сталног стручњака дотичног суда.

Предлог за постављање ставља Претседник Окружног суда, а у погледу стручњака за подручне му среске судове, по саслушању односног Старешине Среског суда.

Право именовања и за стручњаке за подручне Среске судове припада пленарном већу Окружног суда.

У декрету о постављењу има се тачно означити она струка у којој именовани стручњак може давати мишљење.

Стручњак се о свом постављању извештава с тим позивом да одређеног дана и часа приступи грађанском већу Окружног суда ради полагања заклетве.

Пријављени полаже заклетву по обрасцу из §-а 274 судских пословних правила.

О постављењу сталних стручњака по положеној заклетви имају се известити срески судови на подручју окружног суда као и претпостављени Апелациони суд.

Будимпешта, 4 фебруара 1897 године.

26.

Наредба

Министра Правде број 3700 из 1899. о предмету именовања стручњака у кривичним стварима.

§ 35. Ако се код којег Окружног или Среског суда из појединих струка знања и знанствености неће појави потреба за давање кривичног стручног мишљења, а у седишту суда станује лице које располаже са особитом спремом и вичношћу из које од тих струка ово лице уз свој пристанак може Министар Правде именovati за сталног стручњака дотичног суда.

Предлог за постављење, и за стручњаке код подручних Среских судова, ставља пленарна седница Окружног суда, а записник о тој седници као и пристанак предложеног стручњака подноси Претседнику надлежног Апелационог суда.

Претседник Апелационог суда списе подноси Министарству Правде заједно са својим мишљењем.

И судски лекар и тумач спадају међу сталне стручњаке, али о њиховом именовању постоје посебни прописи.

Стални стручњаци не примају годишњу плату, него само имају право на награду и трошкове одређене од случаја до случаја.

§ 36. Стручњак се о овом именовању извештава с тим позивом, да одређеног дана и часа предстане кривичном већу Окружног суда ради полагања заклетве.

Пријављени полаже заклетву по следећем обрасцу:

„Ја Н. Н. заклињем се свезнајућим и свемогућим Богом, да ћу своја опажања верно, а своје мишљење непристрасно дати по свом најбољем знању и савести. Тако ми Бог помогао!“

Ако стручњак тврди, да се заклетва противи његовом верском убеђењу, место заклетве даје свечани завет, који се почиње са овим речима: „Заветујем се на своју част и савест“. Остали део завета подудара се са обрасцем заклетве стручњака, из којег се имају изоставити речи: „Тако ми Бог помогао“.

Исту овакву заклетву односно завет полагају стручњаци који се узимају од случаја до случаја.

Заклетва тумача прописана је посебном наредбом.

О именовању сталног стручњака после положене заклетве има се извести истражни судија, срески судови и Кр. државно тужиштво.

§ 113. Срески судови, који немају свог сталног стручњака — у колико то дозвољава удаљеност и хитност случаја по правилу употребљаваће сталне стручњаке Окружног суда.

2 став 3 ступца, VI. гл. наредбе 14.961. из 1892. године.

Награду лекара судских затвора истодобно са именовањем од случаја до случаја одређује Кр. Министар Правде.

27.

Наредба

кр. угарског претседника Министарског савета
број 1820 из 1917 године,
о приватно-правним расположењима која се односе
на некретнине намењене за олакшање животних
прилика инвалида ратних удовица и ратне сирочади.

Свете које се прикупе из добровољних прилога или из других извора предвиђених посебним правним прописима у инвалидске сврхе — у помоћни фонд ратних инвалида или свете прикупљене у друге фондове, надаље у исту сврху понуђене некретнине у натури — омогућују, да један део ратних инвалида, ратних удовица и ратне сирочади дође до некретнина или да се некретнине које су већ на њиховом имену потпуно или делимично ослободе терета. За осигурање тога, да ће тако стечене или растеређене некретнине стално служити одређеној сврси, кр. угарско Министарство на основу законских прописа издатих о ванредним наређењима за случај рата — одређује следеће:

Ратно земљиште

§ 1.

У сврху олакшања животних прилика ратних инвалида, ратних удовица и ратне сирочади може се на ове пренети право власништва некретнине с тим, да у погледу правног односа ових некретнина важе правни прописи ове наредбе.

Овако пренесена некретнина је: „ратно земљиште“.

Оснивање ратног земљишта

§ 2.

За оснивање ратног земљишта потребан је писмени уговор о преносу, одобрење Државног уреда за ратну

бригу (§ 14) као и земљишнокњижно убележење овог својства ратног земљишта.

Споменуто одобрење није потребно, ако је преносилац фонд за потпомагање ратних инвалида или други јавни фонд, муниципија, Државна централна кредитна задруга (XXIII. зак. чл. из 1898.) или Државни савез угарских хипотекарних кредитних завода (XV. зак. чл. из 1911.)

Забрана отуђења или оптерећења

§ 3.

Ратно земљиште се може отуђити или оптеретити само са дозволом Државног Уреда за ратну бригу.

У колико уговор другојачије не располаже ратно се земљиште само са одобрењем Државног уреда за ратну бригу, може дати у најам или под закуп као и другом пропустити на употребу или на плодуюживање.

Ограничења при извршењу

§ 4.

Ни на суштину, ни на плодужитак ратног земљишта не може се спровести извршење, изузев извршења ради наплате јавних дажбина које непосредно терете земљиште, као и ради наплате земљишнокњижно убележених таквих потраживања који имају првенствени ред према убележењу оваквог својства ратног земљишта, или која су убележена у земљишне књиге на основу §-а 3.

Ратно земљиште може се заплениити са редом првенства који следи иза земљишнокњижног убележења овог својства ратног земљишта, на основу амортизационог хипотекарног права или стварног терета, који су убележени на ратном земљишту у смислу §-а 3. само ради отплатних рата заосталих у смислу плана за отплату, или ради заосталих анuitета, а извршење се не може проширити ради наплате у једној своти иначе

неисплаћене главнице и откупне главнице стварног права.

Од личних потраживања може се спроводити извршење на ратно земљиште само на таква потраживања, која потичу из обавезе издржавања која терете власника ратног земљишта на основу закона или која потичу из забрањених дела дотичног.

На ратно земљиште и у случајевима дозвољеним овим §-ом, извршење се може спровести само у толико, у колико се потраживање из остале имовине извршеника, извршеним путем није могло наплатити, а на суштину ратног земљишта и у овом случају само онда, ако се потраживање из очекиване трогодишње користи тога ратног земљишта не би могло наплатити.

Ратно земљиште продато путем извршења губи ово своје својство и постаје слободно власништво купца, ослобођено од свих ограничења одређених у овој наредби.

Јавна продаја ратног земљишта

§ 5.

У колико се у смислу §-а 4. на ратно земљиште не може водити извршење о одређеној јавној продаји има се извести Државни Уред за ратну бригу.

Државни Уред за ратну бригу може ратно земљиште још пре одржаног извршења по искљичној цени за себе задржати. Ако који земљишно-књижни интерес овај откуп сматра по себе штетним, може у року од 8 дана од дана пријема судског обавештаја о вршењу права откупа, уз предујмљење трошкова тражити судску процену ратног земљишта. У оваковом случају Државни Уред за ратну бригу може откупити ратно земљиште по цени судске процене. Дејство откупа је исто то, као да је Државни Уред за ратну бригу ратно земљиште купио на дражби.

Ако Државни уред за ратну бригу не жели отку-

пити ратно земљиште, извршни поступак има се наставити.

Трошак око процене споменуте у другом ставу, ако проценом установљена вредност не премаша 10% искљичне цене, дужан је сносити онај ко је тражио процену, иначе се има трошак око процене додати трошку, насталом у вези са одређењем јавне продаје.

Државни уред за ратну бригу или онај кога је место себе одредио, може се користити правом исплате предвиђеним у §-у 190 зак. чл. LX. из 1881 год. у погледу потраживања како водиоца извршења тако и других хипотекарних поверилаца. Но ово право исплате може се вршити и пре јавне продаје.

Државни уред за ратну бригу може путем свог нарочитог опуномоћеника без полагања пишманлука стављати понуду.

Државни уред за ратну бригу дужан је из некретнина, стечених на основу овог §-а, понова основати ратно земљиште или уз одобрење Министра Пољопривреде употребити их у сврху колонизације или у сврху подизања радничких станова.

Наслеђивање ратног земљишта

§ 6.

За наслеђивање ратног земљишта важе прописи законског наслеђивања. Власник може расположењем за случај смрти са ратним земљиштем само у толико располагати, што може наследство међу наследницима поделити, одредити удовичко уживање свога брачног друга, без оштећења нужног дела оних који су овлашћени на нужни део — ванбрачном детету тестаментом оставити део наследства, надаље у недостатку потомака, овлашћених на законско наслеђивање, брачног друга и родитеља, може међу рођацима, овлашћеним на законско наслеђивање, одредити наследника или може за

наследника одредити и такво лице ван родбине, које се за то достојним показало неговањем или потпомагањем његовим.

Откуп ратног земљишта

§ 7.

Ратно земљиште се може откупити уз протувредност коју је уговорна странка евентуално дала, као и уз накнаду постојеће вредности оних на ратно земљиште употребљених потребних и корисних инвестиција :

1. ако је земљиште путем наслеђа дошло у власништво таквог лица које није потомак, брачни друг, родитељ или ванбрачно дете оставитељево;

2. ако власник буде правноснажно осуђен због злочина или преступа против државе;

3. ако власник не пребива стално на подручју државе, или ако изгуби држављанство.

Право откупа може се уговорити у основном уговору и за други случај. Овакав услов према трећим добронамерним лицима има важности само онда, ако је прибележен у земљишној књизи.

Ако преносилац у основном уговору није за себе задржао право откупа, оно припада Државном уреду за ратну бригу. Но преносилац може право откупа вршити само са одобрењем Државног уреда за ратну бригу, изузев ако је преносилац био муниципија, Државна централна кредитна задруга или Савез угарских хипотекарних завода.

Право откупа може се вршити у року од једне године дана рачунајући од оног времена, када је овлашћеник сазнао за околност која служи као основ за откуп.

На откупљено земљиште има се применити последњи одељак §-а 5.

после смрти Ђ. Стевана мл. и то 30 августа 1915 год. према којој су оставинске некретнине подељене међу наследницима тако, да је сваком детету припало $\frac{7}{24}$, док прворедној туженој $\frac{3}{24}$ дела, све то оптерећено удовичким правом уживања прворедне тужене у $\frac{1}{4}$. Тужитељи траже да им тужени и у погледу покретнина, које после смрти Ђ. Стефана стар. нису инвентарисане, признају законито наследство и то по праву њихове матере, кћери остављача из првога брака.

Ни сами тужени не тврде да је пок. Ђ. Стеван ст. у погледу покретнина које чине предмет парнице учинио приликом усмене опоруке какво расположење, а нема таква правнога правила, да би тестаментарном наследнику, коме је тестатор изрично завештао само некретнине, без нарочитога расположења, припадале и покретнине, утолико мање, што покретнине у много случајева, претстављају далеко вредноснији део оставине од свих завештаних некретнина. — Поравнање од 30 авг. 1915, како се то види из списима прикљученога записника о оставинској расправи, учињено је само у погледу поделе некретнина међу наследницима. — А како том приликом наследници у погледу покретнога иметка нису учинили никакав споразум, не може се усвојити тврдња тужених да се има сматрати, да се мати тужитеља права на наследство у погледу покретне имовине нити ћутке одрекла, јер се тако одрицање ни из конкретних чина не може изводити. — Како се у конкретном случају не ради о побијању усменог тестаента, прописи 1487 §-а аустр. грађ. зак. који говори о времену застаре од 3 године не могу се овде применити.

Како међу странкама има малолетних лица, те би се део куповине која на дражби утече а припада малолетнима, имао упутити у сирочадску благајну, а прворед. туженој уд. Ђ. Стевана осигурати удовичко право уживања на $\frac{1}{4}$ утекле куповине, ваљало је изрећи да се списи имају доставити надлежном оставинском суду да

оставину у смислу ових напомена наследницима преда и удовичко право уживања прворед. тужене сходним начином осигура.

Како су тужитељи у битности са тужбом успели није основана ни жалба тужених у погледу трошкова.

Расположење у погледу ревизионих трошкова оснива се на прописима 543 и 508 §§ грађ. п. п.

* * *

По нашем мишљењу тежиште не лежи у томе, какву су вредност имале покретне ствари и да ли су изречно споменуте или не, већ у томе да ли је наследник именован као универзални наследник или не, односно да ли је расположење учињено само делимично. — У осталом у датом случају горња изрека није ни била потребна, јер се није радило о праву наслеђивања, већ о извршењу нагоде склопљене у погледу заоставштине.

67.

Нема таквог правног прописа, да се постојање и склапање уговора може доказивати једино пословним сведоцима.

Касациони Суд у Н. Саду
Г. 1387-1929)

68.

У питању давања упуштва управитељу секвестра од стране суда (§ 245 Зак. о. изврш. пост.) нема места жалби против решења друштеног суда (§ 40 зак. чл, LV:1812).

(Касациони суд у Новом Саду
Вп. 781-1931).

69.

У смислу §-а 407 Гип. против решења којим суд одбија молбу ради исправке пресуде, нема места ушоку.

(Касациони суд у Новом Саду
Вп. 162/1931).

70.

Против решења, којим се на основу §-а 237 тач. д.) зак. чл. LV:1881 односно §-а 54 зак. чл. LIV:1912 дозвољава претходна секвестрација покретнина без претходног саслушања странака према §-у 239 Зак. о извр. поступку, нема места правном леку.

(Касациони суд у Новом Саду
Вп. 741-931).

* * *

Види начелну одлуку Курије број VIII.

71.

Нема таквог правног правила по којем би један или сви наследници заједно могли судским пушем наплашити дугове оставине шек по довршеном оставинском поступку.

(Апелациони суд у Н. Саду као ревиз. суд
Г. 1740-1930).

72.

Лекар је ослобођен од оптужбе престапа нехашног убиства, и последице јој, јер по децидираном мишљењу Санитетског савета, код ошшећеног се могао развити тетанус и да је оптужени лекар, повређеном одмах дао прописну антистетаничку инјекцију.

(Апелациони суд у Н. Саду
Кппа I. 105-1930)

73.

Државни ерар одговара за несрећу насталу прелазом из једног вагона у други и за време када је влак у покрету, ако шек то није забрањено и забрана на одговарајући начин стављена до знања пушницима.

(Касациони суд у Н. Саду
Г. 124-1931).

Касациони суд ревизиону молбу туженога одбија, прикључењу тужитеља ревизионој молби туженога места даје, пресуду Апелационога суда делимично мења, те осуђује тужени Државни Ерар, да плати тужитељима у име делимичних призивних трошкова 7260 дин. те у име ревизионих трошкова 1400 дин. у року од 15 дана под теретом оврхе а на руке правозаступника тужитељевог.

Разлози: Тужени напада пресуду Апелационога суда, јер није у потпуности спровео доказни поступак у оном правцу, како је то Касациони суд наредио, и то на околност, да ли је могуће да је пок. Д. испао из воза на начин како је то тужиља тврдила макар да је пок. Д. нађен на пружи лежећи тако, да му је глава била

окренута према С. Ово питање није расветљено стручњачким исказом.

Ова је жалба неоснована, јер су стручњаци лекари на ово питање били испитани и њихов исказ садржи расправни записник. Туженоме је и иначе дата прилика, да то питање стави свима испитаним стручњацима. При свем том тужени на расправи није држао за потребно стављање питања.

Жали се тужени и зато, што је суд само прегледао један влак, дакле не онај, на којим се несрећа догодила и нашао, да је на овом влаку била табла која забрањује прелаз из вагона у вагон, али да је ова била замазана. Но по туженоме из тога се не може закључити, да је и на оном влаку била замазана овака табла на ком се несрећа догодила, те да је погрешан закључак, који је пресуда извела из прегледа овога влака сада.

И ова је жалба неоснована, јер је установљено, да је прелаз из вагона у вагон дозвољен осим на влаковима на којима је то забрањено, да је тужени ту забрану ставио публици до знања терети доказ туженог. Међутим тужени је сам признао, да није у стању доказати, да је на станицама била обнародована овака забрана, а суд је баш противно установио.

Према томе тужена је морала доказати, да је на влаку била овака забрана што није доказао, те је суд на основу томе правилно извео закључак да ову одлучну околност тужени није доказао тим мање, што су тужитељи са протудоказима успели т. ј. да тужени није забрањивао прелаз ни на оним влаковима, за које она тврди, да је овака забрана требала да важи.

Напоследку се жали тужени и зато, што је суд установио као приход пок. Д. В. 1200 дин. месечно а досудио тужитељима 1500 динара.

И ова је жалба неоснована, јер је суд установио, да је пок. имао још 2000 дин. месечно од оца му, за

вођење извесних послова. Но суд је тужитељима од ове своте само 300 дин. досудио, не сматрајући ову своту од 2000 дин, у целости редовним приходом. Ово пак не може бити повреда за туженога.

У Новом Саду, 23 јуна 1931 године.

* * *

Види о одговорности жељезнице: VIII. 164. — о одговорности власника предузећа са опасним погоном: VII. 112. — о одговорности власника вршаће машине X. 59. — о одговорности власника аутомобила. VIII. 73. 214.

74.

И код бигамије заштара се рачуна од дана склапања другог брака.

(Касациони суд у Н. Саду
К. 67-1932).

Апелациони суд у Н. Саду пресуду првостепеног Суда обзиром на § 2. новог кривичног закона по службеној дужности на основу материјалног ништавног разлога означеног у § 385 т. 1. б) к. п. у погледу квалификације дела, а стим у вези и у погледу одмеравања казне, ништи, те дело описано у првостепеној пресуди квалификује по I. одељ. § 290 новог казног закона и оптуженога на основу § 290 од. I. новог казног закона применом § 71 тач. 4. новог казног закона осуђује на казну затвора у трајању од 3 (три) месеца.

Иначе првостепену пресуду одобрава и обвезује оптуженога да плати у смислу так. тар. бр. 96 педесет динара.

Разлози: Против пресуде првостепеног суда уложили су призив:

1) државни тужилац, на основу § 385 тач. 2. к. п., због благе казне.

2) бранилац и оптужени на основу § 385 тач. 1 а) к. п., јер да оптужени није крив, и на основу § 385 тач. 3 к. п., због непримене § 92 к. з.

Апелациони суд је усвојио оно стање ствари, које је установио првостепени суд у својој пресуди, јер исто одговара доказима и податцима главне расправе. По томе стању ствари правилно је утврђена кривица оптуженог, и дело по закону, који је тада био на снази, правилно квалификовао. Међутим квалификација кривичног дела по § 251 ст. 2. старог к. з. не може опстати, пошто је кривично дело у питању по наведеном законском пропису злочин, док је исто дело по 1. одељ. § 290 новог к. з. преступ, те пошто се у смислу § 2 новог к. з. има применити блажи закон, те овде предлежи ништавост предвиђена у § 385 тач. 1 б) к. п., па је стога овај суд морао тај део пресуде на основу § 385 посл. ст. к. п. по званичној дужност да уништи и дело на основу § 423 ст. 2. к. п. квалификује као преступ против брака и породице из § 290 одељ. 1. новог к. з.

Што се одмеравања казне тиче, Апелациони суд је у вези са горњом квалификацијом и казну одмерио према 1 одељ. § 290 новог к. з., те признајући оптуженом као олакшице непорочност и признање, сматрао је оправданом примену § 71 тач. 4. новог к. з. и осудио оптуженога као у диспозитивном делу ове пресуде, сматрајући да је изречена казна у размери са тежином кривичног дела и кривицом оптуженог, а одобравајући у осталом делу првостепену пресуду из разлога у њој наведених.

Изрека о такси оснива се на закону у таксама.

Нови Сад, 9 септембра 1931 године.

(Бр. К. II. 2885-1929).

Касациони суд у Н. Саду позивом на § 33 Н. К. п. уништава пресуду Апелационог суда из службене дужности због материјалног ништавног узрока означеног у

§ 385 т. 1 ц. К. п., те оптуженога на основу § 326 т. 3. к. п. ослобађа од оптужбе и последица.

Трошкове кривичног поступка сноси државна благајна.

У погледу уложене ништавне жалбе отклања решење,

Разлози: Из списка у овој ствари произлази, да је оптужени инкриминирано дело починио 27 маја 1921 г. а да до 27 јула 1927 год. није било никаквог расположења суда против починиоца — оптуженога.

Дело оптуженога с обзиром на § 2 кр. з., мора се квалификовати као злочин из § 251 К. з., за који је предвиђена казна робије до 3 године. У смислу § 106 т. 4. к. з. злочин, за које је предвиђена казна губитка слободе испод 5 година, застаревају после 5 година од почињења дела. Примени старог казненог закона има места за то, јер се исти обзиром на застаривање покретања кривичног поступка указује блажим. То пак за то, јер стари закон не познаје установу која одговара § 290 посл. ст. Н. к. з.

Како је у конкретном случају прошло више од 5 година, да суд није донео расположење против оптуженога, то је овде наступила застара, која обуставља кажњивост. Услед тога је ваљало, на основу зак. наређења наведених у диспозитиву ове пресуде, поништити пресуду Апелационог суда и оптуженога ослободити од оптужбе и последица.

Стога је уложена ништавна жалба постала беспредметна.

С обзиром на све то, постало је беспредметним претресање о том, какав је брак склопљен у иностранству; то тиме више, што не достаје овом суду прописно оверовљена исправа о томе.

Нови Сад, 9 марта 1932 г.

Пресуда Касационог суда оставља ван пажње децизију бр. 55 која је за време важности старог кривичног закона била обавезна, а која гласи:

„У случају бигамије све дотле док постоји овај однос, застара не почиње, она отпочиње тек од оног дана када престане каснији брак.“

75.

Закон означаје лажна сведочанства пред судом под заклетвом, злочинством, док лажна сведочанства без заклетве означаје пресупом. Подстрекавање на учин преступа није кривично дело, док на злочин, јесте. За установљење подстрекавања на лажно сведочанство, потребно је, да подстрекач зна или бар да је предвидео, да сведок може да буде под заклетвом саслушан од грађанског суда.

(Сто седморице Од. Б. у Загребу
Кре 156-30).

Уважава се ревизија на основу § 346, бр. 3. Кр. П., поништава се побијана пресуда, те се ова кривична ствар упућује истом Окружном суду на нови претрес.

Разлози: По Аустр. К. З. злочин за тражена лажна сведочанства, што се је имало положити у суду, био је посебни облик свршена злочинства по § 199 а К. З. Ово се је злочинство издвајало и од кривична дела своје врсти по § 9 Аустр. К. З. Са стајалишта Аустр. К. З. било је сасвим свеједно, да ли се затражено лажно сведочанство имало положити под заклетвом или без заклетве, јер је ово кривично дело било свршено, нетом је учинилац безуспјешно покушао да подстрекне или наведе сведока, да у суду лажно сведочи. Једино у случају, да је сведок у суду заиста положио лажно сведо-

чанство под заклетвом, Аустр. је К. З. таково сведочанство строже кажњавао (§ 204 Аустр. Каз. Зак.) али за случај, тражења кривог сведочанства па било то и под заклетвом § 204 К. З. не налази примјене. Појам „тражења“ обухватао је и онакову дјелатност, која се још не би могла означити „подстрекавањем“ или „навођењем“ по § 5 Аустр. К. З., и ако је „тражење“ обухватало и овакову дјелатност само ако ова није имала успјеха. Према томе појам је „тражења“ био шири од појма „подстрекавања“ или „наведења“.

Важећи кривични закон не познаје посебног облика за тражење лажна свједочанства без обзира на то, да ли се је таково свједочанство имало положити под заклетвом или без заклетве. Важећи кривични закон познаје посебне облике лажна свједочанства у суду под заклетвом (§§ 144, 145, 148 К. З.) и лажна свједочанства без клетве (§§ 146, 148 II К. З.) Лажна свједочанства под заклетвом лучи опет према томе да ли су се положила пред судом у грађанском или кривичном поступку (§§ 144 I, 145, 148 К. З.) и да ли је свједок становите чинице исказао у корист или на штету оптуженога (§ 144 II, III. К. З.) Закон означаје лажна свједочанства у суду под заклетвом, злочинством (§§ 15 II, 144, 145, 146 К. З.), док лажна свједочанства без заклетве означаје преступима (§§ 15, III, 146, 148 К. З.) Ова је ознака од одлучна значаја за појам „подстрекавања“ или „наведења“ по § 34 К. З. јер умишљено покушано подстрекавање или наведење (§ 34 II. К. З.) на учинење каква преступка није више кривично дјело, док је умишљено покушано подстрекавање или наведење на злочинство кривично дјело по § 34 II. К. З.

Дјелатност што ју је развио жалилац према свједоку К. Ивану, а коју је утврдила побијана пресуда, садржи сва правна обиљежја покушаног подстрекавања или наведења на лажно свједочанство, што се је имало по-

ложити пред судом, (§ 34 II. К. З.), јер је жалилац према пресудним чињеничним утврђењима безуспјешно покушао, да наведе или подстрекне свједока К. баш онога дана, када је ишао на суд да буде саслушан као сведок у грађанској парници Ц III 45-26 Котарског суда нека свијесно и хотице затаји становите чињенице при свом саслушању као свједок, о којима је жалилац знао, да су биле познате реченом свједоку, обећавајући му за то лажно свједочанство награду од 200 Динара. Жалилац у томе није успио, јер је свједок по истини исказао о свему ономе што је знао, те је дапаче одао и овај покушај подстрекавања.

Али у побијаној пресуди нема никаква чињенична утврђења, из којег би се могао извести закључак, да је жалилац знао и хтио или барем да је предвидио, да речени свједок може да буде од грађанског суда саслушан под заклетвом, пак да је успркос те свијести или предвиђања хтио ипак да доведе или подстрекне нека у суду лажно свједочи (§ 16 I. К. З.), јер и у грађанском парбеном поступку свједок може да буде саслушан под заклетвом или без заклетве (§ 336 II. Гр. П.) Тек када би овај умишљај био на беспријекорни начин утврђен, могло би да буде коначно ријешено питање, да ли је жалилац за ово покушано подстрекавање или наведење коначно одговоран те да ли је у потврдном слушају на основу § К. З. нови или стари кривични закон блажи.

Основан је ради тога од жалиоца истакнути ревизијски разлог § 337 број 1 а) К. П. пак је ради тога ваљало на основу § 346 број 3 К. П. уважити оптуженикову ревизију, поништити побијану пресуду и упутити кривичну ствар на поновно претресање и просуђење истом првостепеном суду, јер ни у пресуди ни у њеним разлозима нису утврђене све оне чињенице, на којима

би се по правилној примјени закона морала основати касациона пресуда (§§ 346 од. II. 350 број 5 К. П.)

Сто Седморице, Одјељење Б., у Загребу, дне 14 маја 1930.

76.

Имовинска заједница се не може развргнути пушем дражбе, ако је на некретнине укњижено право плодоуживања.

(Касациони суд у Н. Саду,
Г. 1120-1929.)

Касациони суд у Н. Саду одбија ревизиону молбу тужитеља.

Разлози: Пресуду призивног суда нападају ревизионом молбом тужитељи због повреда материјалног и формалног права налазећи те повреде у том, што је призивни суд установио, да је разрешење имовине заједнице тражено у невреме зато, што су односне некретнине оптерећене правом служности доживотног плодоуживања удове Зорке Л. иако су те некретнине оптерећене тим правом само у 1/40 дела затим у том, што су тужитељи осуђени на накнаду парничних трошкова.

Жалбе су неосноване.

Правилно и у сагласности са материјалним правом нашао је призивни суд, да би чињеница, што су некретнине оптерећене поменутиим правом служности макар и у 1/40 дела, морала бити од утицаја на висину продајне цене некретнина, па да је разрешење имовне заједнице већ из тог разлога тражено у невреме. А осим тога је опште познато, да је услед садашњих неповољних господарских и новчаних прилика у великој мери отежан промет са некретнинама, па је и из тога разлога стављен у невреме захтев за разрешење имовне заједнице.

Како надаље ни у расположењу призивног суда о парничним трошковима нема повреде закона оправдано је било одбити ревизиону молбу тужитеља.

Трошак неуспеле ревизионе молбе имају према прописима §§ 543 и 508 г. п. п. снашати тужитељи сами, док туженима није ништа досуђено у име тих трошкова јер у току ревизионог поступка нису уопће трошкова имали, јер је одговор на ревиз. молбу закашњено при-
спео, те се није могао узети у обзир.

Нови Сад, 22 октобра 1931.

* * *

Правило је да се имовна заједница не може укинути у невреме т. ј. онда кад је то штетно по странке на пр. јер још није скинут род, јер је укњижено право плодуюживања и т. д. Према томе господарске и новчане прилике, у овом случају не могу играти никакву улогу при решавању питања развргнућа заједнице, јер све да су и најповољније споменуте прилике, укидање путем дражбе ипак се не би могло дозволити с обзиром на укњижено право плодуюживања.

* * *

О укидању заједнице види: III. 38. 74. 102. V. 89. VII. 100. 108. VIII. 60. 84. 143. 243. IX. 3. 62. X. 68. 93. XI. 123.

О плодуюживању: IV. 83. IX. 71. X. 108.

77.

Бр. Претс. II. Б. 18-193 .

Касациони суд Б. Одељење у Новом Саду у предмету: „да ли се може, с обзиром на наређење § 14 бр. 10. закона о издавању земљишта великих поседа у четворогодишњи закуп, водити извршење пленидбом плодуюживања добровољачких земаља ради наплате приватних потраживања“, на основу 2) т. 70 §-а 54 зак. члана из 1912 год. услед тражења Господина Министра Правде а с обзиром на то да су срески и окружни судови

на територији Апелационог суда у Новом Саду у спорном питању заузели једно другом супротно стајалиште, у седници свога грађанског одељења одржаној 22. априла 1932 год. донео је ову

НАЧЕЛНУ ОДЛУКУ:

Плодоуживање добровољачких земаља може бити предмет заплене ради наплате приватних потраживања и поред наређења Закона о издавању земљишта великих поседа у четворогодишњи закуп.

Разлози: Код решавања питања „да ли се може, с обзиром на наређење § 14 бр. 10 закона о издавању земљишта великих поседа у четворогодишњи закуп, водити извршење пленидбом плодуживања добровољачких земаља ради наплате приватних потраживања“ полазна тачка је обим забране отуђивања и оптерећивања, која терети некретнине узете под удар аграрне реформе, будући да од тога зависи цело спорно питање. Неограниченом власнику некретнине (као и сваке ствари) припада право, међу осталим, и на то да ствар отуђи, да ствар заложи (оптерети обавезама) као и право на уживање плодова.

Свакако од ових права може бити према одредбама приватног права и извршног закона предмет, како добровољног, тако и принудног преноса и ограничења.

Забрана отуђивања ограничава право, ствар отуђити (продати поклонити и т. д.), а забрана оптерећивања спречава власника у томе да ствар заложи, односно обавезама оптерети. Обе забране чине предмет земљокњижне забележбе.

И забрана отуђивања и забрана оптерећивања одnose се само на супстанцију (ствари) некретнине, те следствено и према сталној судској пракси не искључују да

се плодоуживање ствари (некретнине) и поред споменутих забрана заплени (или добровољно пренесе на другог), будући да право плодоуживања, како је то напред већ речено, може бити предмет посебног преноса.

Истина, да закон поред тога што се њиме разрешавају сви дотадањи закупи налаже добровољцима да су дату им земљу дужни сами обрађивати, јер ће им се дато земљиште одузети, заплена плодоуживања пак у својим последицама са гледишта закона има исто дејство као издавање некретнине под закуп од стране добровољца, но ова околност значи само то да аграрна власт — ако нађе да је тиме угрожен циљ аграрних закона — може одузети додељену земљу и исту другом аграрном интересенту (но никако истом лицу поновно) предати. Овде ваља напоменути да принудна заплена може (код мањих потраживања) трајати и само 1 годину дана у којем случају остаје неизвесно да ли ће се аграрна власт служити тим средством одузимања земљишта.

Приговор да поред могућности одузимања земљишта ако исту не обрађује добровољац, чини заплону плодоуживања излишном, није темељит, јер то, да ли је допуштено какво средство не зависи од тога да ли ће имати резултата (успеха) и јер та излишност није ни извесна, јер ће добровољац који зна да ће му се земља у случају заплене плодоуживања одузети, старати се да по могућности задовољи свога веровника, овај ће се пак само онда служити крајним средством, ако увиди, да дужник неће да изврши своју обавезу ни до границе могућности.

И ако ово, строго узевши, не спада на овај предмет, с обзиром на стављени приговор, ваља напоменути то да веровник и у противном случају, наиме — да се не дозволи заплена плодоуживања — има могућности да баш у моменту одвајања плода води оврху, као и то да приватна потраживања због којих се жели водити оврха

— могу да потичу и из продаје за обраду земље потребног fundus instructus или из продаје семена и слично) у којем случају она заслужују највећу заштиту. Нови Сад, 22. априла 1932 год.

78.

Због непристојних и увредљивих израза, којим се адвокат усмено или писмено служи код суда, суд може казниш адвоката до 500 динара.

(Касациони суд у Н Саду
Кжк. 7-931)

Касациони суд дајући делимично места жалби мења решење Апелационог суда у оном делу, којим је одређена новчана казна, те исту на основу § 52 од. 2 Закона о адвокатима одмерава у своти од 250 (две стотине педесет) динара.

Иначе решење Апелационог суда оставља нетакнуто.

Разлози: Апелациони суд је својим решењем од 28 марта 1931 године казнио жалиоца на основу §-а 52 од. 2 Закона о адвокатима са 1000 динара новчане казне због непристојних и увредљивих израза наведених у диспозитивном делу истог решења.

Против овог решења окривљени је поднео жалбу.

Ова је жалба што се тиче изрицања казни у смислу § 52 од. 2 зак. о адвокатима неоснована и то зато, што су дотични изрази и непристојни и увредљиви, те што по том има места примени сад наведеном законском наређењу. Основана је пак жалба у погледу висине изречене казне.

Наиме у смислу § 52 од. 2. Закона о адвокатима због непристојних и увредљивих израза, којим се адвокат усмено или писмено служи код суда, суд може изрећи против адвоката казну до 500 динара.

Престанак својства ратног земљишта**§ 8.**

Својство ратног земљишта може — на захтев власника — укинути Државни уред за ратну бригу по истеку 32 год. од земљишнокрњижног убележења, ако уговор, којим је ово ратно земљиште основано, друго што не наређује. Исто то важи и пре навршених 32 године, ако наследник — ратног земљишта или ратно сироче, коме је дато ратно земљиште — постане својевласно.

На молбу власника, а по пристанку преносиоца, Државни уред за ратну бригу може укинути својство ратног земљишта и у случајевима који нису предвиђени у првом одељку.

Ако престане ово својство ратног земљишта, оно постаје слободно власништво тадашњег власника, без ограничења предвиђених овом наредбом.

Проглашење своје некретнине за ратно земљиште**§ 9.**

Уговором о оснивању ратног земљишта, могу се прогласити ратним земљиштем и остале некретнине лица које стиче некретнине. Ратним земљиштем се може прогласити, под условом да ће постати власништво стицатеља некретнине, са важности од наступања услова и уз престанак власника и таква некретнина, која ће постати власништво прибављачево када наступи околност која је приликом склапања основног уговора већ позната.

На некретнину која је у смислу овог §-а проглашена ратним земљиштем само се онда може применити § 6 и 7 ако оснивајући уговор не садржи другојачија расположења.

Ратни закуп**§ 10.**

Некретнина може се лицу споменутом у §-у 1 дати у закуп уз одобрење Државног уреда за ратну бригу са тим условом, да се закуп убележи у земљишну књигу са ознаком Ратни Закуп. Дејство убележења је то, да закуп остаје нетакнут и у случају продаје извршним путем, или у случају стечајног поступка, ако хипотекарно потраживање нема првенствени ред према убележеном закупу, или ако се ранија хипотекарна потраживања наплате из продајне цене некретнине која је уз одржање закупа подвргнута јавној продаји.

Давање помоћи или зајма за набавку или растерећење ратног земљишта**§ 11.**

Онај, ко лицу споменутом у §-у 1 да помоћ или зајам у сврху прибављања или растерећења некретнина или у сврху корисних инвестиција, може уз пристанак Државног уреда за ратну бригу поставити услов, да се на упитну некретнину у земљишној књизи убележи својство ратног земљишта. Са овим убележењем некретнина стиче својство ратног земљишта утврђено у овој наредби.

На некретнине која је у смислу овог §-а добила својство ратног земљишта, само се онда може применити § 6 и 7, ако у ранијем одељку споменути услов не наређује друкчије.

Дозвола забране прихода**§ 12.**

Са одобрењем Државног уреда за ратну бригу, а у границама односних посебних правних прописа, у сврху отплате куповне цене ратног земљишта, растерећења

таковог земљишта или у сврху инвестиција за такво земљиште може се дозволити забрана на инвалидску припомоћ ратног инвалида, на ратни додатак, на рањенички додатак или било на који лични приход ратног инвалида, као и на принадлежности, које припадају ратној удовици и ратном сирочету по смрти јуначком смрћу умрлога.

Пристојбинске повластице

§ 13.

Ослобођени су такса и пристојби основни уговори у предмету оснивања ратног земљишта, као и први земљишнокњижни преноси, који потичу из ових, надаље правни послови око откупа ратног земљишта по Државном уреду за ратну бригу и прекупа ратног земљишта, нормираног у 7 §-у, као и списи и поднесци који стоје с тим у вези. Исто је тако опроштен од таксе и пристојбе сваки спис (§ 9) којим се властито земљиште проглашује ратним земљиштем, даље и уговор о ратном закупу (§ 10), као и све исправе о обавези — изузев менице — истављене о давању припомоћи или зајма за стицање или растерећење ратног земљишта — и за хипотекарно осигурање оваквих зајмова (§ 11) и најзад исправе о дозволи забране принадлежности, споменуте у § 12. —

Но набројана ослобођења од плаћања такса и пристојби престају, ако својство ратног земљишта престане у смислу § 8. Насупрот томе потпада под таксу која се наплаћује на основу постојећих закона и прописа, стицање ратног земљишта по трећим лицима на јавној продаји (§ 5), и наслеђивање ратног земљишта (§ 5) заједно са целим дражбеним и наследним поступком.

Надлештва**§ 14.**

Државни уред за ратну бригу може решавање ствари које су овом наредбом упућене у његову стварну надлежност — у целини и делимично поверити другој власти или каквој погодној друштвеној или другој организацији. Али против одлука ових има места призиву на Државни уред за ратну бригу у року од 15 дана од дана саопштења одлуке.

Ако Државни уред за ратну бригу престане овом наредбом у његову стварну надлежност упућене дужности вршиће она власт коју за то буде одредио Министарски савет.

Фонд за потпомагање ратних инвалида**§ 15.**

Фондом за помагање ратних инвалида рукује и располаже Државни уред за ратну бригу.

Установљење допунбених прописа**§ 16.**

Материјалне и формално-правне прописе потребне за допуну ове наредбе прописиће Министар Правде наредбом.

Ступање на снагу**§ 17.**

Ова наредба ступа на снагу на дан њезиног обнародовања. Важност се њезина не протече на Хрватску и Славонију.

Будимпешта, 19 маја 1917.

Наш Министарски Савет је ову дужност у једном случају пренео на Министарство Пољопривреде.

28.

Распис

Министр. пољопривреде од 17. септ. 1931.
о достављању преписа пресуда надлежном винар-
ском надзорнику

Број Претс. I. А. 248-1931.

Министарство правде својим актом од 12 октобра 1931. год. под бројем 112666. доставило је овоме Претседништву распис следеће садржине:

„Министарство пољопривреде актом од 17. септембра 1931. год. Бр. 59194. доставило је Министарству правде следеће:

Параграфом 33 Закона о вину од 9. децембра 1929. год. предвиђено је, да се све новчане казне, које на основу овога закона изреку редовни судови (§ 27 Зак. о вину) или опште управне власти (§ 30 Зак. о вину) уносе у државну пољопривредну закладу на основу чл. 44. Закона о унапређивању пољопривреде.

Савезно с тим Министарству је част замолити Министарство правде, да изволи ставити у дужност свим подручним судским властима, да достављају преписе пресуда надлежном винарском надзорнику с напоменом, када ће се и где одржати лицитација, денатурисање или уништавање вина и винских производа, ако је то пресудом одређено, како би винарски надзорник као стручно контролно лице могао присуствовати при извршењу пресуде.

Надаље, да утерани новац по изреченим казнама по Закону о вину достављају непосредно на адресу: Привилегована аграрна банка у Београду — за државну пољопривредну закладу — известивши и надлежног винарског надзорника о уплати.

Све трошкове настале око анализе, вештачења, као

Надлештва**§ 14.**

Државни уред за ратну бригу може решавање ствари које су овом наредбом упућене у његову стварну надлежност — у целини и делимично поверити другој власти или каквој погодной друштвеној или другој организацији. Али против одлука ових има места призиву на Државни уред за ратну бригу у року од 15 дана од дана саопштења одлуке.

Ако Државни уред за ратну бригу престане овом наредбом у његову стварну надлежност упућене дужности вршиће она власт коју за то буде одредио Министарски савет.

Фонд за потпомагање ратних инвалида**§ 15.**

Фондом за помагање ратних инвалида рукује и располаже Државни уред за ратну бригу.

Установљење допунбених прописа**§ 16.**

Материјалне и формално-правне прописе потребне за допуну ове наредбе прописаће Министар Правде наредбом.

Ступање на снагу**§ 17.**

Ова наредба ступа на снагу на дан њезиног обнародовања. Важност се њезина не протеже на Хрватску и Славонију.

Будимпешта, 19 маја 1917.

Наш Министарски Савет је ову дужност у једном случају пренео на Министарство Пољопривреде.

28.

Распис

Министр. пољопривреде од 17. септ. 1931.
о достављању преписа пресуда надлежном винар-
ском надзорнику

Број Претс. I. А. 248-1931.

Министарство правде својим актом од 12 октобра 1931. год. под бројем 112666. доставило је овоме Претседништву распис следеће садржине:

„Министарство пољопривреде актом од 17. септембра 1931. год. Бр. 59194. доставило је Министарству правде следеће:

Параграфом 33 Закона о вину од 9. децембра 1929. год. предвиђено је, да се све новчане казне, које на основу овога закона изреку редовни судови (§ 27 Зак. о вину) или опште управне власти (§ 30 Зак. о вину) уносе у државну пољопривредну закладу на основу чл. 44. Закона о унапређивању пољопривреде.

Савезно с тим Министарству је част замолити Министарство правде, да изволи ставити у дужност свим подручним судским властима, да достављају преписе пресуда надлежном винарском надзорнику с напоменом, када ће се и где одржати лицитација, денатурисање или уништавање вина и винских производа, ако је то пресудом одређено, како би винарски надзорник као стручно контролно лице могао присуствовати при извршењу пресуде.

Надаље, да утерани новац по изреченим казнама по Закону о вину достављају непосредно на адресу: Привилегована аграрна банка у Београду — за државну пољопривредну закладу — известивши и надлежног винарског надзорника о уплати.

Све трошкове настале око анализе, вештачења, као

и парничке трошкове и трошкове извршења пресуде сноси сходно § 32. Зак. о вину осуђени.“

Предње Вам се доставља ради знања.

Нови Сад, 26. октобра 1931. године.

Др. Ника Игњатовић с. р.

Претседник Апелационог суда
у Новом Саду.

29.

Наредба

**уг. краљ. министра правде бр. 4022-1890. упућена
свима краљ. окружним судовима
у предмету контролисања тачног вршења дужности
убележења фирми и у предмету тачне ознаке фирми.**

Пошто се искусило, да на територији државе многи индустријалци и трговци упркос прописане обавезе убележења фирме, нису своју фирму убележили у трговачки регистар, госп. министар трговине упутио је трговачким и обртним коморама распис од 20. јануара 1890. год. број 2631. који знања ради достављам краљ. окружним судовима.

У приложеној наредби подробно нормирани поступак заснован је на §-у 22. зак. чл. XXXVII:1875., а једина је сврха те наредбе, да трговачке и обртне коморе, контролишући упис фирми, до знања ставе краљ. окружним судовима, ради поступка предвиђеног у §-у 21, зак. чл. XXXVII:1875. оне фирме које нису удовољиле својој обавези убележења или брисања фирми.

Када услед тога позивам краљ. Окружне судове, да, узевши у обзир у овом предмету од трговачких и обртних комора поднесене извештаје, на основу ових учине расположење у погледу убележења, сходно §-у 21. Трговинском закону и §-у 3. Наредбе издате 1. децембра 1875. г. у предмету уређења и вођења трговачких фирми:

упућујем краљ. Окружне судове и на то, да у сваком случају, када је правомоћно одређено убележење или брисање које фирме, доставе односне одлуке оној трговачкој и обртној комори, на подручју чијем је она општина, где дотична фирма има или је имала свој домицил.

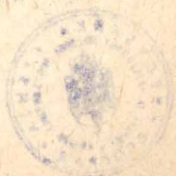
Пошто сам у више случајева запазио, да је правомоћно одређено убележење тек после дужег времена објављено у „Централном Веснику“, упућујем краљ. Окружне судове с позивом на § 9. Трговинског закона и на § 23. наредбе, издате 1. децембра 1875. год. у предмету уређења и вођења трговачких фирми, да сходно §-у 7. и 8. Наредбе, издате 31. маја 1883 (Збирка Наредба од 1883. г. стр. 670.) истављен извод из трговачког регистра, без одлагања доставе Министарству трговине ради објаве у „Централном Веснику“.

Најпосле пакобраћам нарочиту пажњу краљ. окружних судова на мањкаво објављивање у „Централном Веснику“.

Дешава се наима, да се приликом вишекратног објављивања једне и исте фирме, на разне начине објављује дословни текст фирме, да се неједнако објављују имена власника фирме и имена друштвених и одборских чланова итд.; у много случајева нису потпуне објаве у погледу домицила и у погледу начина бележења фирме командитних друштава, а понекад и сасвим недостају овакви податци.

Стога позивам краљ. окружне судове, да обрате довољно пажње на то, да буду чисто и прецизно преписани изводи из трговачког регистра, који се подносе ради објаве у „Централном Веснику“, надаље, да се не дешавају горе приговорени недостатци, и најпосле, да се највећа пажња обрати на потпуну прецизност сваке речи, па чак и сваког слова, запете, тачке, знака везе и скраћивања у уписима који се имају огласити.

У Будимпешти, 26 јануара 1890.

30.

МИ

АЛЕКСАНДАР I

по милости Божјој и вољи Народној
КРАЉ ЈУГОСЛАВИЈЕ

ОБЈАВЉУЈЕМО СВИМА И СВАКОМЕ, ДА СУ:

НАРОДНА СКУПШТИНА КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ
савлаца указом од 23 септембра 1931 год. у ванредан сазив
за 7 децембар 1931 године, на своме XXXIX редовном са-
станку, одржаном 12 априла 1932 године у Београду, и

СЕНАТ КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

сазван указом од 28 новембра 1931 године у ванредан сазив за
11 јануар 1932 године на своме XXVI редовном састанку, одржа-
ном 15 априла 1932 године у Београду, решили и да смо потврдили
и проглашујемо

ЗАКОН

о заштити земљорадника и о стављању на снагу
појединих прописа закона о извршењу и обезбеђењу

који гласи:

§ 1.

1) Од дана кад овај Закон добије обавезну снагу
одлажу се све јавне принудне продаје (овршне дражбе)
покретног и непокретног имања земљорадника, које су
у току, а нове се продаје таквог имања не могу дозво-
лити. Ово важи дотле, док се не донесе Закон о кон-
вертирању земљорадничких дугова, али најдаље до
протека (6) шест месеци од дана кад овај Закон добије
обавезну снагу. Обустављају се за исто време све при-
нудне управе (секвестрације) као и одузимања покретних
ствари (трансферације) проведене у циљу извршења,
односно обезбеђења.

Наређења става 1 важе и за сва лица која су као
јемци или као солидарни дужници обавезани за дуг
земљорадника.

ИВ. Ј. СП/323

МАЛИ ЗБОРНИК ЗАКОНА

ЗА ПРАВНО ПОДРУЧЈЕ АПЕЛАЦИОНОГ СУДА
У Н. САДУ У ПРЕВОДУ ДРА НИК. ИГЊАТОВИЋА
ПРЕТСЕДНИКА АПЕЛ. СУДА У Н. САДУ

Св. 10	Закон о брачном праву	Дин. 10—
Св. 14.	Закони о новијем уређењу судског одмора	" 6—
Св. 16.	Закон о привредним предузимачи- ма рада	" 6—
Св. 17.	Менични закон (стари)	" 6—
Св. 18.	Закон о каишарству и о интересима	" 6—
Св. 20.	Закон о увреди краља	" 5—
Св. 21.	Закон о извлаштењу	" 6—
Св. 22.	Закон о пољопривреди	" 8—
Св. 25.	Закон о суд. поништењу вредн. хартија	" 6—
Св. 26	Закон о уређењу турских ствари I.	" 10—
Св. 27.	Закон " " " II.	" 10—
Св. 28	Закон о чеку (стари)	" 5—
Св. 30.	Трговински закон II. део	" 10—
Св. 31.	Закон о јавним бележницима (стари)	" 5—
Св. 32.	Закон о трг. и индустр. коморама	" 5—
Св. 2.	Упутство како да се гради прив. тестаменат	" 5—
Св. 5.	Наредба бр. 72.400 1914	" 5—
Св. 6.	Наредба бр. 3000-1915	" 5—
	Пословна правила за окружне судове	" 5—
	Станарински статут Града Новог Сада	" 5—

Позив на претплату!

Умољавамо све наше п. претплатнике, да нам на име претплате за 1932 годину изволе послати Дин. 120.—, јер је претплата на целу годину платива била још у почетку године.

Уједно и овим путем позивамо оне наше п. претплатнике, који још ни до данас нису исплатили претплату за раније године, да изволе то одмах учинити, јер је наш часопис упућен једино на претплату.

Најпосле саопштавамо и то да се код Уредништва још могу добити „Збирке“ из 1924—1930 г. свако годиште по 100 Дин., а годиште 1931 по 120.— Динара Судије и судијски приправници добијају „Збирке“ из год. 1924—31. у пола цене.

Нови Сад, 15 априла 1932 год

Уредништво „ЗБИРАКА“

Телефон 24-98
